

Fekete Vince

EGGYÉ

Kimegy a napsütésbe, átvág a parkon,
leereszkedik a rézsutos domboldalon,
besétál az erdőbe, majd az erdei úton,
a sudaras, mohaverte törzsek és rönkök,
a dúsan pompázó aljnövényzet sötétzöldjei,
gazdag erezetei között a furcsa, szív alakú
tó mellé gyalogol, kiválaszt egy üres padot
a parton, mind üres, nincs senki a környéken,
hosszan nézi, figyeli a közelben tocsogó
kacsákat, oldalra billentett fejjel, szűkre
összevont szemmel az ezernyi aláhullámzó,
lehulló virágszirmot bámulja, az általuk keltett
parányi fodrozódásokat, ilyenkor érzi, hogy
itt van az a pont, amely kiterjed előre, és
visszamenőleg, hátra, az egész életére, és
hogy vízzé, szírommá, napsütéssé szeretne
válni, ösvénnyé, mohává, kővé, szűköcske,
gyommal felvert csapássá, egy holtág fölötti
redves fahíddá, miközben lassan, fokozatosan,
észrevétlenül fogynának el a mozdulatai,
mialatt ki- avagy betelik az idő – –

Megnyugodni, elcsendesülni, távolodni és
közeledni egyszerre, majd megsemmisülve
eltűnni a verdeső, lüktető teremtésben.

Partium, 2023/ősz

Fekete Vince 1965-ben született Kézdivásárhelyen.
Verset ír. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.